

Arrest

nr. 240 568 van 8 september 2020
in de zaken RvV X en X/ IX

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA, loco advocaat B. DHONDT, die tevens de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen op gelijkaardige motieven steunen, waartegen de verzoekers (gedeeltelijk) hetzelfde middel aanvoeren, is het aangewezen om de beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren. Om deze reden worden beide zaken gevoegd.

1.2. Het beroep gekend onder rolnummer X werd op 30 oktober 2019 ingediend door de heer L.G., de toenmalige voogd van de tweede verzoeker. Op 24 januari 2020 is de tweede verzoeker meerderjarig geworden, zodat de heer L.G. hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. De tweede verzoeker kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. X).

2. Over de gegevens van de zaak

Op 10 december 2018 dienen de verzoekers bij de Belgische autoriteiten elk een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de commissaris-generaal) stelt op 17 oktober 2019 vast dat deze verzoeken onontvankelijk zijn, omdat de verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De in hoofdte van de eerste verzoeker genomen beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op [1992] te Tikrit (Salahedin). U bent een soenniet van Arabische origine. Uw vader was ten tijde van het regime van Saddam Hussein werkzaam als militair bij de speciale veiligheidsdienst. Ook zijn broer en diens zonen waren actief binnen het oude regime. Hierdoor werd u net als de rest van uw familie gezien als baathist, hoewel u zelf nooit iets met de baathpartij te maken had. U ging naar school tot de vijfde klas. Nadat uw vader in 2005 een natuurlijke dood stierf, diende u uw studies stop te zetten en als groenteverkoper te gaan werken om uw gezin te kunnen onderhouden.

Rond 2014-2015 verkreeg daesh (IS - Islamitische Staat) de controle over uw regio en vonden er zware bombardementen plaats. Uw huis werd hierbij geraakt, waardoor uw broer [Y.] zwaar gewond en uw zussen licht gewond raakten. Jullie verhuisden toen naar de Jamia wijk in Mosul (Nineveh). Ook daar had IS de controle. Daarom besloten jullie in februari 2017 uit Irak te vertrekken.

Jullie verbleven eerst in een vluchtelingenkamp in Syrië, daarna reisden jullie via Turkije door naar Griekenland. Vanaf 9 september 2017 verbleef u in Griekenland. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2017. U kreeg er de vluchtelingenstatus toegekend in 2018. Nadat u ook een Grieks reisdocument verkreeg, besloot u Griekenland te verlaten. Uw levensomstandigheden in Griekenland lieten immers te wensen over. U verbleef in het opvangkamp van Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte aanwezig was. Het voedsel dat u er kreeg was van slechte kwaliteit. Er waren geen scholen waar u Grieks kon leren, waardoor u geen werk kon vinden. In Athene werd uw gsm gestolen door enkele Arabieren.

U bent dan samen met uw broer [A.N.A.A.] (CG [...]; O.V. [...]) op 8 december 2018 met uw Griekse reisdocument tot België gereisd. Bij aankomst hier verscheurde u uw Griekse reisdocument en verblijfsvergunning zodat u niet naar Griekenland zou worden teruggestuurd. Op 10 december 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/3/08) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/4/12). Tevens legt u kopieën voor van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 2/12/90), de woonkaart van uw moeder en de overlijdensakte van uw vader. Na het gehoor stuurde u nog een aantal videofragmenten door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in 2018 de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS p.3).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. Ter staving van de slechte omstandigheden in de Griekse centra legt u enkele beeldfragmenten voor. U verbleef er in een opvangkamp in Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte in aanwezig was (CGVS p.3-4). Er was niet altijd elektriciteit en water ter beschikking (CGVS p.11). Medische zorg bleef beperkt tot het verstrekken van pijnstillers (CGVS p.12). U kreeg wel voedsel in het kamp, maar beweert dat dit van slechte kwaliteit was (CGVS p.11-12). U besloot daarom hier niet van te eten. U kocht uw eigen voedsel met de negentig euro die u maandelijks ontving (CGVS p.4, 12). U haalt aan dat zes maanden na de toekenning van de beschermingsstatus de financiële hulp zou ophouden (CGVS p.12). Uw moeder, broer en zussen verblijven momenteel evenwel nog steeds in de caravan in het opvangkamp in Griekenland (CGVS p.4, 6). Ze blijven tot op de dag van vandaag die financiële steun nog steeds ontvangen (CGVS p.6). Dit terwijl uw broer rond dezelfde periode als u zijn verblijfsstatus kreeg toegekend (CGVS p.7, 9). U hebt bovendien in Griekenland niets gedaan om de taal te leren. Als reden hiervoor geeft u aan dat er geen scholen waren waar u dit kon leren. Bovendien had het ook geen zin om iets te leren of extra moeite te doen, aangezien u in een caravan verbleef (CGVS p.4). U beweert zowel in Athene als in Thessaloniki naar werk te hebben gezocht. U verbleef daar telkens bij vrienden. Op beide plaatsen bleef u echter slechts een tweetal weken (CGVS p.3). Dat u op zulke korte periode niet in staat was zelf werk en andere huisvesting te vinden teneinde er na de toekenning van een beschermingsstatus een eigen leven uit te bouwen en uw levensomstandigheden te verbeteren, hoeft niet te verwonderen in het licht van uw verklaring dat u Griekenland reeds een viertal maanden na het verkrijgen van uw beschermingsstatus verliet (CGVS p.3). Dit is bijzonder snel. U zag daar immers geen toekomst voor u: na de toekenning van uw beschermingsstatus diende u er zelf uw plan te trekken (CGVS p.10, 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen beschouwd worden als een vorm van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt het statuut van vluchteling in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op

verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in Griekenland maffia en bandieten aanwezig waren. Zo werd u door enkele Arabieren van uw gsm beroofd (CGVS p.10-11). Dit kan niet worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat hier om een louter crimineel feit. U haalt zelf aan dat het criminelen waren, die verslaafd waren aan drugs (CGVS p.11). Bovendien had u nadien aangifte kunnen doen van deze diefstal. U liet echter na dit te doen. U beweert dat de politie toch niets zouden doen. U ondervond verder geen problemen met de Griekse bevolking, noch met de Griekse autoriteiten (CGVS p.11-12).

De door u neergelegde documenten, meer bepaald uw originele identiteitskaart (d.d. 22/3/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/4/12) en de kopieën van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 2/12/90) en de woonstkaart van uw moeder, ondersteunen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw vader bevestigt enkel dat hij inderdaad een natuurlijke dood is gestorven, maar voegt verder niets toe aan bovenstaande appreciatie. De beeldfragmenten hebben slechts betrekking op de situatie in uw thuisregio Tikrit. Wat dit betreft moet in herinnering worden gebracht dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

Ook het verzoek om internationale bescherming van broer [A.N.A.A.] (CG [...]; O.V. [...]) wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Griekenland maar niet naar Irak."

De in hoofde van de tweede verzoeker genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit, bent u geboren op [januari 2002] te Tikrit (Salahedin) en bent u dus minderjarig. U bent een niet-praktiserend soenniet van Arabische origine. Uw vader was ten tijde van het regime van Saddam Hussein werkzaam als militair. Ook zijn broer en diens zoon waren actief binnen het oude regime. Uw vader stierf in 2005 een natuurlijke dood, maar zijn broer en diens zoon raakten vermist in Kirkuk omwille van hun baath-verleden. U ging naar school tot de vijfde klas.

Nadat daesh (IS - Islamitische Staat) de controle over uw regio kreeg, vonden er zware bombardementen plaats. Uw huis werd hierbij geraakt, waardoor uw schoonbroer omkwam en uw broer [Y.] en uw twee zussen gewond raakten. Jullie verhuisden toen naar de Jamia wijk in Mosul (Nineveh). Ook daar had IS de controle.

Daarom besloten jullie in februari 2017 uit Irak te vertrekken. Jullie verbleven eerst in een vluchtelingenkamp in Syrië, daarna reisden jullie via Turkije door naar Griekenland. Vanaf 9 september 2017 verbleef u in Griekenland. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 28 september 2017. U kreeg er de vluchtelingenstatus toegekend in 2018. Nadat u ook een Grieks reisdocument verkreeg, besloot u Griekenland te verlaten. Uw levensomstandigheden in Griekenland lieten immers te wensen over. U verbleef in het opvangkamp van Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte aanwezig was. Het voedsel dat u er kreeg was van slechte kwaliteit. Er waren geen scholen waar u Grieks kon leren, waardoor niemand van uw gezin werk kon vinden. In Athene werd de gsm van uw broer [A.N.A.A.] (CG [...]; O.V. [...]) gestolen.

U bent dan op 8 december 2018 samen met uw broer [A.] met uw Griekse reisdocument tot België gereisd. Bij aankomst hier verscheurde u uw Griekse reisdocument en verblijfsvergunning zodat u niet naar Griekenland zou worden teruggestuurd. Op 10 december 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van uw identiteitskaart (d.d. 27/1/'10), uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer [A.], de woonstkaart van uw moeder en een schoolattest. Na het gehoor stuurde u nog een aantal videofragmenten door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de verklaringen van uw broer [A.] en u en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in 2018 de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS p.4-5, CGVS X p.3).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Ter staving van de slechte omstandigheden in de Griekse centra legt u enkele beeldfragmenten voor. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. U verbleef er in een opvangkamp in Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte in aanwezig was (CGVS p.5-6, 13). Er was volgens uw broer [A.] niet altijd elektriciteit en water ter beschikking (CGVS X p.11). Medische zorg bleef volgens hem beperkt tot het toedienen van pijnstillers (CGVS X p.12). U kreeg wel voedsel in het kamp, maar beweert dat dit van slechte kwaliteit was (CGVS p.6). Jullie besloten daarom hier niet van te eten. Jullie kochten jullie eigen voedsel met de negentig euro die jullie maandelijks ontvingen (CGVS X p.4, 12). U haalt aan dat zes maanden na de toekenning van de beschermingsstatus de financiële hulp zou ophouden (CGVS p.14). Uw moeder, broer [Y.] en zussen verblijven evenwel momenteel nog steeds in de caravan in het opvangkamp in Griekenland (CGVS p.9). Ze blijven tot op de dag van vandaag die financiële steun nog steeds ontvangen (CGVS X p.6.). Dit terwijl uw broer [Y.] rond dezelfde periode als u zijn verblijfsstatus kreeg toegekend (CGVS X p.7, 9). U hebt in Griekenland niets gedaan om de taal te leren. Als reden hiervoor geeft u aan dat er geen scholen waren waar u dit kon leren (CGVS p.6). Uw broer [A.] beweert zowel in Athene als in Thessaloniki naar werk te hebben gezocht. Hij verbleef daar telkens bij vrienden. Op beide plaatsen bleef hij echter slechts een tweetal weken (CGVS X p.3). Dat hij op zulke korte periode niet in staat was zelf werk en andere huisvesting te vinden teneinde er na de toekenning van een beschermingsstatus een eigen leven uit te bouwen en de levensomstandigheden te verbeteren, hoeft niet te verwonderen in het licht van jullie verklaring dat jullie Griekenland reeds een viertal maanden na het verkrijgen van een beschermingsstatus verlieten (CGVS X p.3). Na de toekenning van uw beschermingsstatus werden jullie aan jullie lot overgelaten (CGVS p.13-14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen beschouwd worden als een vorm van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt het statuut van vluchteling in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in Griekenland bandieten aanwezig waren. Zo werd uw broer van zijn gsm beroofd (CGVS p.14). Dit kan niet worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat hier om een louter crimineel feit. Uw broer haalt zelf aan dat het criminelen waren, die verslaafd waren aan drugs (CGVS 18/22863 p.11). Bovendien had hij nadien aangifte kunnen doen van deze diefstal. Hij liet echter na dit te doen. Hij beweert dat de politie toch niets zouden doen. Voorts haalt u aan dat er in Griekenland racisten waren. Zo was er een bepaalde bewaker in het opvangkamp die u niet buiten liet wanneer u het kamp wilde verlaten. Als hij bij de uitgang stond, mocht u niet passeren. Als er een andere bewaker stond, mocht dit wel (CGVS p.14-15). Dit is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Jullie ondervonden verder geen problemen met de Griekse bevolking, noch met de Griekse autoriteiten (CGVS p.15, CGVS X p.11-12).

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 27/1/'10), uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer [A.] en de woonstkaart van uw moeder, ondersteunen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. In het schoolattest wordt melding gemaakt van het feit dat u hier in België onregelmatig naar school gaat, u zou zeer slecht slapen en moeite hebben met het begrijpen van bepaalde situaties. Hoewel er wordt verwezen naar een mogelijke beperking qua intellectuele capaciteiten en trauma's die u zou hebben opgelopen in uw thuisland of tijdens uw vlucht, wordt tevens melding gemaakt van het feit dat u ondanks verschillende afspraken met een psycholoog, tot op heden nog geen enkele therapie hebt gevolgd. U kwam niet opdagen op de afspraken of haakte af na de intake. In ieder geval doet de inhoud van dit attest geen afbreuk aan de hier gedane vaststellingen. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het persoonlijk onderhoud is vlot en op normale wijze verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. De beeldfragmenten hebben slechts betrekking op de situatie in uw thuisregio Tikrit. Wat dit betreft moet in herinnering worden gebracht dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u

werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

Ook het verzoek om internationale bescherming van broer [A.N.A.A.] (CG 18/[...]; O.V. [...]) wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Griekenland maar niet naar Irak."

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (verder: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (verder: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (verder: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekers stellen dat zij "*volgens de EURODAC Search Result werd[en] [...] erkend als vluchteling*".

De verzoekers citeren uit de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt benadrukt dat er geen sprake is van een verplichting om op deze grond een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren en dat een andere beslissing kan / moet worden genomen indien blijkt dat de verzoekers aantonen dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming in de andere lidstaat van de Europese Unie. Deze laatste situatie, zo betogen zij, doet zich voor wanneer de verzoekers in de andere lidstaat, in casu Griekenland, zullen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In dit verband heeft volgens de verzoekers geen voldoende onderzoek plaatsgevonden.

De verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad (RvV 18 oktober 2018, nr. X; RvV 8 augustus 2018, nr. X), het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU; HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, C-297/17), de Nederlandse Raad van

State (arrest van 15 juli 2019) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland; EHRM 28 november 2011, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk). Met verwijzing naar deze rechtspraak stellen zij dat “omstandigheden zoals gebrek aan voedsel en een woonruimte” elementen zijn die in acht moeten worden genomen om te oordelen of er al dan niet sprake is van een tekortkoming in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat “conform de rechtspraak van het Europees Hof [...] de humanitaire en socio-economische omstandigheden voor verzoeker[s] als erkend vluchteling in Griekenland eveneens in aanmerking [dienen] te worden genomen om te bepalen of [zij] een risico op een schending van artikel 3 EVRM [lopen] bij terugkeer”. Zij stellen dat “[h]oewel een vermoeden heerst dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming bieden en hun fundamentele rechten respecteren, [...] dit vermoeden weerlegbaar [is]”.

De verzoekers voeren aan dat zij “verschillende elementen [hebben] aangehaald om aan te tonen dat hun situatie in Griekenland wel degelijk onmenselijk of vernederend was en een terugkeer bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken”. Zij wijzen op hun verklaringen omtrent de slechte huisvesting in het opvangkamp van Leros en het bedorven dan wel slechte eten dat zij er kregen alsook hun verklaringen dat zij niet naar school konden gaan in Griekenland. De eerste verzoeker wijst er nog op dat hij in Griekenland geen job kon vinden. De tweede verzoeker merkt nog op dat hij geen gepaste medische behandeling kreeg toen hij zijn teen had gebroken.

Volgens de verzoekers worden hun verklaringen “ondersteund door de beschikbare objectieve landeninformatie over de erbarmelijke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland”. In het licht van de massale influx van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland, stellen de verzoekers dat de integratie en sociale rechten van de begunstigten van internationale bescherming geen prioriteit zijn voor de Griekse overheid en dat er een flagrant gebrek is aan informatie over de rechten en verplichtingen als erkend vluchteling. Zij stellen dat zij en hun gezinsleden in Griekenland “volledig afhankelijk [zijn] van de informatie die zij kregen van hulporganisaties, nu zij op geen enkele andere manier duidelijke informatie kunnen verkrijgen in een voor hen begrijpbare taal”. Zij bespreken vervolgens de situatie in Griekenland voor vluchtelingen, in het bijzonder wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg, alsook de “ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van internationale bescherming”. Zij citeren dienaangaande uit de volgende bronnen: “Greek Council for refugees, Access to education”, “RAAD VAN EUROPA, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, CommDH(2018)24, 6 november 2018”, “REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017”, “REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece - update, 30 augustus 2018”, “Ourania KOTSIU e.a., Impact of the Refugee Crisis on the Greek Healthcare System: A long road to Ithaca, Int J Environ Res Public Health 15 augustus 2018”, “ASYLUM INFORMATION DATABASE, Country Report: Greece - 2017 update, maart 2019” en “ECRE, Greek government disregards UNHCR reports of sexual violence in Greek island camps, 23 februari 2018”. De verzoekers benadrukken dat personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland “in quasi alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting voorzien wordt. De daklozencentra, waar ook begunstigten van internationale bescherming terecht kunnen, zijn overvol, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden.” De verzoekers stellen geen beroep te kunnen doen op enige steun van de overheid om bij een terugkeer te voorzien in hun basisbehoeften. Uit de aangehaalde rapporten komt volgens de verzoekers een beeld naar voor van “hoe erbarmelijk de levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland zijn” en van ernstige tekortkomingen “op het vlak van integratie-inspanningen, huisvesting, onderwijs, taallessen, informatievoorzieningen en gezondheidszorg” alsook van discriminatie en racisme tegenover vluchtelingen. Zij verwijzen tevens naar rechtspraak van “de Magdeburg rechtbank in Duitsland” van 13 november 2018 en van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019, die zich reeds uitspraken over de levensomstandigheden voor personen met internationale bescherming in Griekenland.

De verzoekers herhalen dat hun verklaringen “perfect overeen[stemmen] met de beschikbare landeninformatie”, waar zij verklaarden dat zij niet naar een reguliere school konden gaan, geen behoorlijke huisvesting hadden, geen gepaste medische zorg kregen en er enkel voedsel van slechte kwaliteit beschikbaar was. Volgens hen is het “duidelijk dat [zij] zowel op basis van de algemene situatie in

Griekenland als door [hun] eigen individuele situatie een risico [lopen] op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer [zij] terug [dienen] te keren naar Griekenland”.

De verzoekers klagen aan *“dat door verwerende partij geen enkel onderzoek gevoerd werd naar de levensomstandigheden in Griekenland”* en dat er geen enkele landeninformatie werd toegevoegd aan het dossier, terwijl de commissaris-generaal diende *“na te gaan of [...] een terugkeer naar Griekenland zou resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM”* en *“uit deze beschikbare landeninformatie duidelijk [blijkt] dat de actuele levensomstandigheden in Griekenland deplorabel zijn”*.

3.2. Nog in het enig middel voert specifiek de tweede verzoeker bijkomend de schending aan van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: het Handvest) en van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De tweede verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige, zoals dit wordt bevestigd in artikel 20, lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (kwalificatierichtlijn) en artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat verweerder heeft nagelaten hiermee op een grondige wijze rekening te houden. Hij citeert uit het artikel *‘Greek government disregards UNHCR reports of sexual violence in Greek island camps’* van ECRE en uit het rapport van de Raad van Europa, om het belang hiervan te onderstrepen. In het verlengde hiervan betoogt de tweede verzoeker eveneens dat, in strijd met artikel 24 van het Handvest en artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, het hoger belang van het kind niet in rekening is gebracht. In dit verband onderstreept de tweede verzoeker, met verwijzing naar artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag en uitspraken van het VN-Kinderrechtencomité, dat de *“specifieke individuele context van elk kind [...] in overweging [dient] genomen te worden”*, of nog dat een *“holistische beoordeling”* zich opdringt die rekening houdt met *“de ontwikkeling en integriteit van het kind”*, met *“o.a. de kwetsbaarheid van een kind, de mening van het kind, de identiteit van het kind, behouden van relaties”* en met *“de continuïteit en de stabiliteit van het kind op heden en in de toekomst”*. Hij stelt dat het belang van het kind *“niet enkel een substantieel recht [is], maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen”*. Hij betoogt dat er in zijn geval geen sprake is van *“een concrete afweging van de verschillende belangen die op het spel staan”* en niet is nagegaan wat de belangen van het kind in zijn specifieke geval vereisen. Hij wijst op de onderzoeksplicht die is vervat in artikel 24 van het Handvest en stelt dat *“[d]e impact van de bestreden beslissing op [...] verzoeker als kind, zijn welzijn, ontwikkeling en zijn veiligheid [...] grondig [dient] onderzocht te worden”*. Een motivering hieromtrent ontbreekt, zo stelt de tweede verzoeker nog.

3.3. De verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, minstens hen subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

4.2. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat de verzoekers in 2018 in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus hebben verkregen. Vervolgens wordt vastgesteld dat (i) zij geen gegronde vrees koesteren en geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Om deze redenen worden de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekers niet-ontvankelijk verklaard. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verklaringen die de verzoekers aflegden met betrekking tot de redenen die volgens hen maken dat de bescherming die zij in Griekenland genieten niet of niet langer toereikend is en op de door hen voorgelegde stukken.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet concreet aan dat de voorziene motivering hen op enig punt niet of onvoldoende in staat zou stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Het middel kan niet worden aangenomen in zoverre het steunt op een miskenning van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.3. De verzoekers betwisten niet dat hen in 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland, en evenmin dat uit niets blijkt dat zij zich thans niet langer op deze bescherming kunnen beroepen in Griekenland. De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om de verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

4.5. Griekenland is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan een internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals het gegeven dat de Europese lidstaten alle partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over een voldoende en reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie benadrukte in zijn arrest van 19 maart 2019 inzake Ibrahim e.a. (de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, verder: het arrest Ibrahim) zo ook het wezenlijk belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten in het Unierecht, om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden (punt 84). Het Hof bracht in herinnering dat *“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”* (punt 83). Bijgevolg, zo vervolgde het Hof, moet in het kader van het GEAS worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM. Het Hof benadrukte dat ook de toepassing van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, in het kader van de bij die richtlijn

ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking vormt van het beginsel van wederzijds vertrouwen (punt 85).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat de verzoekers, die in Griekenland een internationale beschermingsstatus verkregen, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelde het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt toegelicht als volgt:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punten 90- 91).

4.6. In zoverre de verzoekers aangeven van oordeel te zijn dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat zij in Griekenland een effectieve bescherming genieten, moet worden benadrukt dat de verzoekers de bewijslast dragen om het vermoeden dat de hen toegekende bescherming in Griekenland effectief is, te ontkrachten. Zoals aangegeven, kunnen de verzoekers het vermoeden dat is gestoeld op het Unierechtelijke vertrouwensbeginsel slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet (langer) effectief of toereikend is, omdat er in dat land sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de betrokken personen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest Ibrahim, punt 90 e.v.).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een

behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (arrest Ibrahim, punt 89 e.v.; zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo / Bundesrepublik Deutschland, C-163/17.)

Bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. Ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling kunnen problematisch en complex zijn.

4.7. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel van het 3 van het EVRM. Hierbij heeft de commissaris-generaal op een uitgebreide wijze gemotiveerd hoe hij tot deze conclusies is gekomen. De voorziene motiveringen getuigen van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de door de verzoekers afgelegde verklaringen en de door hen voorgelegde stukken.

De commissaris-generaal deed concreet de volgende vaststellingen wat de eerste verzoeker betreft:

“In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. Ter staving van de slechte omstandigheden in de Griekse centra legt u enkele beeldfragmenten voor. U verbleef er in een opvangkamp in Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte in aanwezig was (CGVS p.3-4). Er was niet altijd elektriciteit en water ter beschikking (CGVS p.11). Medische zorg bleef beperkt tot het verstrekken van pijnstillers (CGVS p.12). U kreeg wel voedsel in het kamp, maar beweert dat dit van slechte kwaliteit was (CGVS p.11-12). U besloot daarom hier niet van te eten. U kocht uw eigen voedsel met de negentig euro die u maandelijks ontving (CGVS p.4, 12). U haalt aan dat zes maanden na de toekenning van de beschermingsstatus de financiële hulp zou ophouden (CGVS p.12). Uw moeder, broer en zussen verblijven momenteel evenwel nog steeds in de caravan in het opvangkamp in Griekenland (CGVS p.4, 6). Ze blijven tot op de dag van vandaag die financiële steun nog steeds ontvangen (CGVS p.6). Dit terwijl uw broer rond dezelfde periode als u zijn verblijfsstatus kreeg toegekend (CGVS p.7, 9). U hebt bovendien in Griekenland niets gedaan om de taal te leren. Als reden hiervoor geeft u aan dat er geen scholen waren waar u dit kon leren. Bovendien had het ook geen zin om iets te leren of extra moeite te doen, aangezien u in een caravan verbleef (CGVS p.4). U beweert zowel in Athene als in Thessaloniki naar werk te hebben gezocht. U verbleef daar telkens bij vrienden. Op beide plaatsen bleef u echter slechts een tweetal weken (CGVS p.3). Dat u op zulke korte periode niet in staat was zelf werk en andere huisvesting te vinden teneinde er na de toekenning van een beschermingsstatus een eigen leven uit te bouwen en uw levensomstandigheden te verbeteren, hoeft niet te verwonderen in het licht van uw verklaring dat u Griekenland reeds een viertal maanden na het verkrijgen van uw beschermingsstatus verliet (CGVS p.3). Dit is bijzonder snel. U zag daar immers geen toekomst voor u: na de toekenning van uw beschermingsstatus diende u er zelf uw plan te trekken (CGVS p.10, 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen beschouwd worden als een vorm van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt het statuut van vluchteling in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in Griekenland maffia en bandieten aanwezig waren. Zo werd u door enkele Arabieren van uw gsm beroofd (CGVS p.10-11). Dit kan niet worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat hier om een louter crimineel feit. U haalt zelf aan dat het criminelen waren, die verslaafd waren aan drugs (CGVS p.11). Bovendien had u nadien aangifte kunnen doen van deze diefstal. U liet echter na dit te doen. U beweert dat de politie toch niets zouden doen. U ondervond verder geen problemen met de Griekse bevolking, noch met de Griekse autoriteiten (CGVS p.11-12).

De door u neergelegde documenten, meer bepaald uw originele identiteitskaart (d.d. 22/3/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 25/4/12) en de kopieën van de identiteitskaart van uw vader (d.d. 2/12/90) en de woonstkaart van uw moeder, ondersteunen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw vader bevestigt enkel dat hij inderdaad een natuurlijke dood is gestorven, maar voegt verder niets toe aan bovenstaande appreciatie. De beeldfragmenten hebben slechts betrekking op de situatie in uw thuisregio Tikrit. Wat dit betreft moet in herinnering worden gebracht dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

De commissaris-generaal deed de volgende vaststellingen wat de tweede verzoeker betreft:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. Ter staving van de slechte omstandigheden in de Griekse centra legt u enkele beeldfragmenten voor. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. U verbleef er in een opvangkamp in Leros in een caravan waar het binnen regende en waar ongedierte in aanwezig was (CGVS p.5-6, 13). Er was volgens uw broer [A.] niet altijd elektriciteit en water ter beschikking (CGVS X p.11). Medische zorg bleef volgens hem beperkt tot het toedienen van pijnstillers (CGVS X p.12). U kreeg wel voedsel in het kamp, maar beweert dat dit van slechte kwaliteit was (CGVS p.6). Jullie besloten daarom hier niet van te eten. Jullie kochten jullie eigen voedsel met de negentig euro die jullie maandelijks ontvingen (CGVS X p.4, 12). U haalt aan dat zes maanden na de toekenning van de beschermingsstatus de financiële hulp zou ophouden (CGVS p.14). Uw moeder, broer [Y.] en zussen verblijven evenwel momenteel nog steeds in de caravan in het opvangkamp in Griekenland (CGVS p.9). Ze blijven tot op de dag van vandaag die financiële steun nog steeds ontvangen (CGVS X p.6.). Dit

terwijl uw broer [Y.] rond dezelfde periode als u zijn verblijfsstatus kreeg toegekend (CGVS X p.7, 9). U hebt in Griekenland niets gedaan om de taal te leren. Als reden hiervoor geeft u aan dat er geen scholen waren waar u dit kon leren (CGVS p.6). Uw broer [A.] beweert zowel in Athene als in Thessaloniki naar werk te hebben gezocht. Hij verbleef daar telkens bij vrienden. Op beide plaatsen bleef hij echter slechts een tweetal weken (CGVS X p.3). Dat hij op zulke korte periode niet in staat was zelf werk en andere huisvesting te vinden teneinde er na de toekenning van een beschermingsstatus een eigen leven uit te bouwen en de levensomstandigheden te verbeteren, hoeft niet te verwonderen in het licht van jullie verklaring dat jullie Griekenland reeds een viertal maanden na het verkrijgen van een beschermingsstatus verlieten (CGVS X p.3). Na de toekenning van uw beschermingsstatus werden jullie aan jullie lot overgelaten (CGVS p.13-14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen beschouwd worden als een vorm van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt het statuut van vluchteling in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in Griekenland bandieten aanwezig waren. Zo werd uw broer van zijn gsm beroofd (CGVS p.14). Dit kan niet worden aanzien als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het gaat hier om een louter crimineel feit. Uw broer haalt zelf aan dat het criminelen waren, die verslaafd waren aan drugs (CGVS X p.11). Bovendien had hij nadien aangifte kunnen doen van deze diefstal. Hij liet echter na dit te doen. Hij beweert dat de politie toch niets zouden doen. Voorts haalt u aan dat er in Griekenland racisten waren. Zo was er een bepaalde bewaker in het opvangkamp die u niet buiten liet wanneer u het kamp wilde verlaten. Als hij bij de uitgang stond, mocht u niet passeren. Als er een andere bewaker stond, mocht dit wel (CGVS p.14-15). Dit is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Jullie ondervonden verder geen problemen met de Griekse bevolking, noch met de Griekse autoriteiten (CGVS p.15, CGVS X p.11-12).

De door u neergelegde documenten, meer bepaald de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 27/1/10), uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer [A.] en de woonstkaart van uw moeder, ondersteunen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. In het schoolattest wordt melding gemaakt van het feit dat u hier in België onregelmatig naar school gaat, u zou zeer slecht slapen en moeite hebben met het begrijpen van bepaalde situaties. Hoewel er wordt verwezen naar een mogelijke beperking qua intellectuele capaciteiten en trauma's die u zou hebben opgelopen in uw thuisland of tijdens uw vlucht, wordt tevens melding gemaakt van het feit dat u ondanks verschillende afspraken met

een psycholoog, tot op heden nog geen enkele therapie hebt gevolgd. U kwam niet opdagen op de afspraken of haakte af na de intake. In ieder geval doet de inhoud van dit attest geen afbreuk aan de hier gedane vaststellingen. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het persoonlijk onderhoud is vlot en op normale wijze verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. De beeldfragmenten hebben slechts betrekking op de situatie in uw thuisregio Tikrit. Wat dit betreft moet in herinnering worden gebracht dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

4.8. De verzoekers wezen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: het Commissariaat-generaal) op de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland als reden om naar België te komen. Zij wezen op de slechte levensomstandigheden in het opvangkamp in Leros (*“je zit in caravan, regent binnen en vol met beestjes”; “regent binnen, beestjes overal, soms elektriciteit, soms niet. Soms water, soms niet. Eten zeer slechte kwaliteit, geen medische zorg”*, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 4, 11, gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 6). De eerste verzoeker stelde nog dat hij in Griekenland geen werk kon vinden, dat er geen huisvesting is en dat hij er geen school, beroeps-opleiding of taallessen kon volgen (gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 10). De tweede verzoeker merkte op dat hij geen school kon volgen in Griekenland en dat hij er geen medische zorgen kreeg toen hij zijn teen had gebroken (CGVS tweede verzoeker, p. 6, 10 en 13).

Uit de verklaringen van de verzoekers blijkt dat zij in Griekenland aanvankelijk opvang hebben genoten in een opvangkamp in Leros, een eiland in de Egeïsche zee (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3; gehoorverslag tweede verzoeker, p. 5-6). Zij kregen er ook eten en geld om in hun levensonderhoud te voorzien (gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 4). Zij klaagden weliswaar over de slechte kwaliteit van het eten dat zij er kregen, maar gaven aan dat zij met de financiële steun die zij er ontvingen dan ander eten konden kopen (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12). Zij zijn op eigen initiatief vertrokken uit dit kamp (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10, *“Wanneer ben jij uit kamp gegooit? Ik ben zelf vertrokken”*). De verzoekers konden dus rekenen op ondersteuning in Griekenland om in hun basisbehoeften te voorzien.

Zoals de commissaris-generaal ook correct opmerkt in zijn beslissingen, bleek ten tijde van het nemen ervan dat verzoekers hun moeder en hun broer en zussen die nog in Griekenland waren achtergebleven, en dit ondanks dat verzoekers hun broer ongeveer op hetzelfde ogenblik internationale bescherming kreeg, nog steeds in het opvangkamp konden verblijven en zij nog steeds voedsel en geld kregen van de Griekse autoriteiten (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6-7). Het gegeven dat ook deze familieleden intussen Griekenland zouden hebben verlaten, waarvan evenwel geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Waar de verzoekers wijzen op de slechte huisvesting in het opvangkamp in Leros, aanvaardt de Raad dat de geschetste omstandigheden van huisvesting moeilijk waren voor de verzoekers. Hiermee staat evenwel nog niet vast dat deze dermate zwaarwichtig waren dat deze gelijkstonden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de verzoekers, gelet op de vluchtelingenstatus die hen werd toegekend, de mogelijkheid hadden om dit eiland te verlaten. De verzoekers wisten ook op zelfstandige wijze naar het Griekse vasteland te gaan. Het staat de verzoekers vrij, gelet op hun internationale beschermingsstatus en het hierbij horende verblijfsrecht, om zich elders in Griekenland te vestigen.

De verzoekers verklaarden dat zij, nadat zij Leros verlieten, nog in Thessaloniki en in Athene hebben verbleven, telkens ongeveer twee weken. Zij stelden in beide steden bij vrienden te hebben kunnen verblijven (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3). Zij gaven op zich niet dat hun levensomstandigheden tijdens dit verblijf in Thessaloniki en in Athene als onmenselijk of vernederend waren te beschouwen.

Op de vraag of de eerste verzoeker, na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus, in Griekenland eigen huisvesting heeft gezocht, antwoordde hij enkel dat dit er niet is, al erkende hij terzelfdertijd dat er organisaties zijn waarbij je kan informeren (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker,

p. 3-4). Hiermee overtuigde hij niet (doortastende) pogingen te hebben gedaan om stabiele huisvesting te zoeken buiten het kamp.

Ook kan de eerste verzoeker niet overtuigen dat hij in Griekenland, nadat hem in dit land de vluchtelingenstatus werd erkend, doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. De verzoekers verbleven in Athene en in Thessaloniki telkens slechts ongeveer twee weken, verblijf tijdens hetwelk de eerste verzoeker ook hun vertrek uit Griekenland regelde. De verzoekers betwisten ook niet dat zij reeds een viertal maanden na het verkrijgen van een beschermingsstatus Griekenland verlieten. De verklaringen van de eerste verzoeker dat hij wel degelijk werk zocht, blijven bovendien bijzonder algemeen.

De eerste verzoeker verklaarde nog dat hij niet informeerde of er organisaties waren waarbij zij terecht konden voor hulp in Griekenland (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 12).

Uit de houding van de verzoekers kan niet blijken dat zij hebben geprobeerd in Griekenland een leven of toekomst op te bouwen. Wel kan blijken dat zij heel snel hun zinnen hebben gezet op een migratie naar het noorden en hiervoor de middelen vrijmaakten. Zo vroegen de verzoekers bijna onmiddellijk nadat zij hun verblijfsvergunning verkregen een reispas aan en verlieten zij na de afgifte hiervan, dit was na 3 à 4 maanden, “direct” Griekenland (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 3). Er blijkt niet dat de eerste verzoeker doorgedreven pogingen ondernam om eigen huisvesting buiten het kamp te zoeken of om aan werk te geraken, of zich hierover te informeren.

In zoverre de verzoekers aan de hand van rapporten die ingaan op de situatie in Griekenland voor vluchtelingen, in het bijzonder wat betreft de toegang tot onderwijs, huisvesting, de arbeidsmarkt, de integratievoorzieningen en de gezondheidszorg alsook de “*ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van internationale bescherming*”, alsnog trachten aan te tonen dat ondersteuning door de Griekse autoriteiten niet voorhanden is, waardoor zij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zullen hebben tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus en zij dreigen onmenselijke of vernederende behandelingen te zullen ondergaan, merkt de Raad op dat deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming, maar deze informatie niet volstaat om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad ontkent niet dat er in Griekenland diverse problemen op socio-economisch vlak kunnen bestaan in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in dit land, maar hiermee tonen de verzoekers nog niet aan dat zij zelf onmenselijke of vernederende behandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan in hun hoedanigheid van internationaal beschermden. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van hun verzoeken, waarbij het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekers citeren uit de rapporten van AIDA en RSA / Pro Asyl. Zij stellen dat hieruit blijkt dat personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland “*in quasi alle gevallen op straat belanden, nu door de Griekse overheid geen financiële steun of huisvesting voorzien wordt. De daklozencentra, waar ook begunstigden van internationale bescherming terecht kunnen, zijn overvol, waardoor men veelal op straat belandt of in kraakpanden.*”

De Raad stelt vast dat de aangehaalde rapporten aangeven dat personen die internationale bescherming krijgen na verloop van tijd hun opvang moeten verlaten. Ook wordt melding gemaakt van een beperkt aantal opvangplaatsen voor daklozen waarbij ook enkele toegangsvoorwaarden worden gesteld en het ontbreken van financiële ondersteuning voor huisvestingskosten. Personen op zoek naar onderdak zonder financiële middelen (of private ondersteuning) lopen een risico om op straat terecht te komen of in verlaten huizen en overvolle appartementen onder moeilijke omstandigheden. Er zijn gevallen gerapporteerd van personen met internationale bescherming die terugkeerden uit andere lidstaten van de Europese Unie en die in moeilijke omstandigheden leefden.

De verzoekers tonen met de aangehaalde rapporten nog niet aan dat zij persoonlijk in Griekenland verplicht worden op straat of in mensonwaardige omstandigheden te verblijven.

In een uittreksel uit het AIDA-rapport, dat de verzoekers vermelden, wordt trouwens aangegeven dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten worden overwonnen om effectief steun te kunnen krijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen op het terrein zijn om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekers niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te krijgen bij hun terugkeer naar Griekenland.

De eerste verzoeker gaf aan dat zij in Leros Engelse les kregen van een paar vrijwilligers (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 4) en de tweede verzoeker verklaarde Engels te spreken (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 6). Er blijkt in deze situatie niet dat de taal op zich een hinderpaal hoeft te vormen voor het verkrijgen van ondersteuning.

Het gegeven dat er gevallen zijn gekend van personen met een internationale beschermingsstatus die door andere lidstaten werden teruggestuurd naar Griekenland en er vervolgens op straat leefden of in kraakpanden verbleven, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat is aangetoond dat de verzoekers bij hun terugkeer naar Griekenland zonder woning of steun zullen zijn. Het feit dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat deze vreemdelingen Griekenland konden verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikken of een beroep kunnen doen op personen die hen kunnen bijstaan.

Verzoekers, die uit eigen beweging het opvangkamp in Griekenland hebben verlaten, waren vervolgens in staat om op eigen initiatief onderdak te vinden bij vrienden, en zij maken niet concreet aannemelijk dat zij hiertoe andermaal niet in de mogelijkheid zullen zijn, minstens tijdelijk.

Zoals volgt uit de door de verzoekers gevoegde rapporten hebben personen met internationale bescherming verder een volledige en automatische toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Een arbeidskaart is niet vereist. De toegang tot de arbeidsmarkt wordt wel bemoeilijkt door de economische crisis, een grote werkloosheid en concurrentie op de arbeidsmarkt, vooral met Griekssprekenden en/of de Griekse bevolking. Er is sprake van dat vreemdelingen vaak onofficieel en in slechte condities zijn tewerkgesteld en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs werden uitgebuit door hun werkgever. Er wordt nog melding gemaakt van administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze.

De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor de verzoekers niet mogelijk zal zijn om zich in Griekenland te laten registreren als werkloze of te worden tewerkgesteld. Er blijkt immers niet dat de obstakels waarvan sprake onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te krijgen. Uit de informatie die de verzoekers aanbrengen kan worden afgeleid dat de praktische problemen zich vooral stellen voor daklozen. Er werd echter al vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland geen onderdak zouden kunnen vinden. Er blijkt geenszins dat werkloze vreemdelingen in Griekenland automatisch in een situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomen. De verzoekers, uit wiens verklaringen blijkt dat zij in het verleden konden terugvallen op steun van vrienden indien dit nodig was, tonen niet aan dat zij, zo zij niet dadelijk een arbeidsbetrekking zouden kunnen vinden, in een situatie van ernstige materiële deprivatie zouden terechtkomen.

Het feit dat Griekenland wordt getroffen door een economische crisis en veel personen in dat land werkloos zijn, laat verder ook niet toe om te oordelen dat de verzoekers er niet in de mogelijkheid zullen zijn om werk te vinden, zeker de eerste verzoeker die een gezonde man van 28 jaar is.

Het feit dat vreemdelingen vaak onofficieel en in slechte condities zijn tewerkgesteld en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs werden uitgebuit door hun werkgever volstaat niet om te kunnen vaststellen dat de verzoekers persoonlijk in Griekenland in een situatie dreigen terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ook op basis van verzoekers hun kritiek dat er in Griekenland geen deugdelijke integratieprogramma's bestaan, of dat bepaalde maatregelen en projecten voor mensen in armoede niet aangewezen zijn voor

personen zonder kennis van de Griekse taal, kan de Raad niet besluiten dat zij in dat land in een situatie zullen terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij worden onderworpen aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. HvJ 19 maart 2019, C-163/17, § 96). Volgens de door de verzoekers zelf aangebrachte rapporten blijkt trouwens dat, hoewel UNHCR melding maakt van een tekort aan Griekse taallessen, er wel degelijk universiteiten, maatschappelijke organisaties en opleidingscentra zijn die dergelijke taallessen aanbieden. Sinds juni 2019 bieden de IOM en haar partners via het HELIOS project taallessen aan. Verder worden in Athene regelmatig Griekse taallessen voor volwassen immigranten, zoals vluchtelingen, georganiseerd (AIDA-rapport, p. 220-221). Onder meer ook de NGO METAdrasi voorziet in taallessen en arbeidsmarktgerichte opleidingen voor personen met de internationale beschermingsstatus (rapport Raad van Europa, p. 13-14). Er blijkt dus niet dat er geen enkele mogelijkheid is voor de verzoekers om de Griekse taal te leren. Er moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat de verzoekers zich enkel kunnen integreren en de Griekse taal kunnen aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod vanwege de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, op de werkvloer, via vrijwilligerswerk enzovoort. Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is ook geen uitgebreide talenkennis vereist.

De Raad merkt nog op dat de verzoekers niet aangaven een poging te hebben ondernomen om financiële of andere steun te verkrijgen en zij niet aannemelijk maken dat geen enkele vorm van steun kan worden verkregen. De door de verzoekers aangebrachte informatie wijst ook op de aanwezigheid van enkele NGO's waarbij indien nodig informatie kan worden ingewonnen.

In zoverre de verzoekers nog citeren uit rapporten omtrent de toegang voor kinderen van migranten en/of vluchtelingen tot onderwijs en zij aanklagen in Griekenland niet naar school te hebben kunnen gaan, merkt de Raad allereerst op dat de eerste verzoeker 28 jaar is en dus niet blijkt dat de aangehaalde informatie in zijn specifieke geval relevantie heeft. Wat de tweede verzoeker betreft, die tijdens het eerdere verblijf in Griekenland nog minderjarig was, merkt de Raad op dat de aangehaalde citaten voor het Griekse vasteland weliswaar melding maken van een beperkt aantal kinderen dat effectief naar school gaat en een tekort aan tolken, culturele bemiddelaars en integratiemaatregelen, maar hieruit niet blijkt dat er voor de tweede verzoeker, zeker op het Griekse vasteland, geen mogelijkheid was om naar school te gaan. Er blijkt ook niet dat voor de tweede verzoeker op het Griekse vasteland nog een school werd gezocht of het niet mogelijk was hem in te schrijven op een school. De door de verzoekers aangehaalde rapporten geven aan dat vluchtelingenkinderen onder gelijkaardige voorwaarden als Griekse kinderen recht hebben op toegang tot het publieke onderwijssysteem. Het gegeven dat meer integratiemaatregelen voor deze kinderen op de scholen en een betere ondersteuning van de leerkrachten nodig worden geacht, kan verder op zich nog niet volstaan om te besluiten dat deze kinderen in Griekenland dreigen te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Er blijkt trouwens ook niet dat op dit punt geen inspanningen worden gedaan door de Griekse autoriteiten.

De verzoekers halen nog aan dat zij geen gepaste medische zorg hebben gekregen in Griekenland. De tweede verzoeker stelt in dit verband dat hij geen medische zorgen kreeg toen hij zijn teen had gebroken. De eerste verzoeker brengt in dit verband geen verdere toelichting naar voor. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij wel nog last te hebben gehad van een soort van huidziekte en hiervoor medicatie te hebben gekregen voor schurft, zonder dat hij werd onderzocht (gehoorverslag CGVS, p. 12).

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat de verzoekers actueel een ernstig gezondheidsprobleem hebben waardoor zij verplicht zijn om een beroep te doen op de medische faciliteiten in Griekenland. Er blijkt niet dat zij op medische gronden actueel een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rapporten van AIDA en Pro Asyl blijkt dat personen met internationale bescherming volgens de wet gratis toegang hebben tot het publieke gezondheidssysteem en zij gerechtigd zijn op medische zorg. Deze toegang wordt wel bemoeilijkt door belangrijke tekorten in middelen en personeel zowel voor de lokale bevolking als voor vreemdelingen, een gebrek aan tolken en culturele bemiddelaars en administratieve problemen. Verzoekers tonen met hun verklaringen en hun verwijzing naar teksten waarin deze problemen worden aangekaart, nog niet aan dat noodzakelijke medische hulp niet kan worden verstrekt in Griekenland. De tweede verzoeker gaf zo ook aan dat zijn broer die achterbleef in Griekenland daar wel werd behandeld (gehoorverslag CGS tweede verzoeker, p. 10). In zoverre de tweede verzoeker klaagt geen medische zorgen te hebben gekregen toen hij zijn teen had gebroken, blijkt ook niet dat hij dan nog elders medische zorgen heeft gezocht. De eerste

verzoeker haalt aan voor zijn huidproblemen niet te zijn onderzocht, maar geeft terzelfdertijd niet aan dat de hem gegeven medicatie dan niet hielp of niet volstond om zijn problemen op te lossen. De door de verzoekers aangebrachte informatie toont nog aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook personen met internationale bescherming een beroep kunnen doen. Er blijkt niet dat de verzoekers, gezonde jonge mannen van respectievelijk 18 en 28 jaar, ingevolge enig medisch probleem of de staat van de gezondheidszorg in Griekenland, aldaar dreigen te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekers er niet in slagen de in de bestreden beslissingen gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Zij herhalen slechts hun verklaringen en/of brengen algemene landeninformatie aan met betrekking tot de toegang tot huisvesting, werk, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Hoewel de bronnen die in de verzoekschriften worden geciteerd getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, volstaan de aangehaalde algemene landenrapporten nog niet om aan te tonen dat de verzoekers bij een terugkeer naar dat land buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen of dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Het staat niet vast dat de verzoekers, indien zij bij een terugkeer naar Griekenland zouden worden geconfronteerd met bepaalde problemen, zich niet kunnen wenden tot de (hogere) Griekse autoriteiten om dit aan te klagen en om de nodige hulp en bescherming te verkrijgen, of dit geen enkele nut zou hebben.

De verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hunnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. De verzoekers tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De stelling dat de verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekers concreet aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.9. In zoverre de eerste verzoeker nog melding maakte van de diefstal van zijn gsm door “*Arabieren*” in Griekenland (gehoorverslag CGVS, p. 10), haalt hij de pertinente motieven in de bestreden beslissingen niet onderuit dat dit een louter crimineel feit betreft en geen daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, dat hij naliet aangifte te doen bij de politie en dat hij voor het overige niet aangaf problemen te hebben gekend met de Griekse bevolking of de Griekse autoriteiten. De tweede verzoeker haalt op zijn beurt evenmin de motieven onderuit dat het door hem aangehaalde racistische incident waarbij een bewaker in het opvangkamp hem niet buiten liet wanneer hij het kamp wenste te verlaten, onvoldoende ernstig is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en ook hij verklaarde voor het overige geen problemen te hebben ondervonden met de Griekse autoriteiten of de Griekse bevolking. De verzoekers maken niet op concrete wijze aannemelijk dat zij Griekenland hebben verlaten omwille van moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten of burgerbevolking die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Het op algemene wijze verwijzen naar een rapport van de Raad van Europa waarin staat dat racistisch geweld tegen migranten een verontrustend fenomeen is in Griekenland en bijkomende stappen van de Griekse autoriteiten nodig worden geacht, volstaat in dit verband ook geenszins, net zomin als om aannemelijk te maken dat de verzoekers daar persoonlijk zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Uit de door de verzoekers aangehaalde informatie blijkt trouwens dat de Griekse autoriteiten in dit verband de laatste jaren concrete stappen hebben gezet om te kunnen optreden tegen racisme en racistisch geweld.

4.10. Een verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, het Duitse Grondwettelijk Hof of nog een beslissing van een Duitse administratieve rechtbank is verder niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het

Duitse Grondwettelijk Hof dateert van enige tijd geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. Nog moet worden opgemerkt dat in het aangehaalde arrest van de Nederlandse Raad van State van 15 juli 2019 geenszins kan worden gelezen dat de algemene situatie voor statushouders in Griekenland in die mate ernstig is dat elke statushouder bij terugkeer naar dit land een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Integendeel, de Nederlandse Raad van State zag geen reden om af te wijken van zijn eerdere standpunt dat de situatie voor statushouders in Griekenland weliswaar moeilijk is, maar deze *“niet zo slecht [is] dat sprake was van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegen de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan”*. De Nederlandse Raad van State oordeelde dat in beginsel nog steeds kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en zag enkel een belemmering voor een terugkeer naar Griekenland in het specifiek voorliggende geval omwille van de bijzondere kwetsbaarheid van een minderjarig kind en de mate dat dit kind afhankelijk was van haar moeder. Er was in hoofdte van het kind sprake van zeer ernstige mentale gezondheidsproblemen die *“letterlijk 24-uurszorg van haar moeder”* noodzaakten en waarbij sprake was van een zeer hoog en reëel recidiverisico op een zelfmoordpoging. De verzoekers maken in hun concrete geval een gelijkaardige bijzondere kwetsbaarheid op medische of andere gronden geenszins aannemelijk.

Te dezen kan overigens nog nuttig worden verwezen naar het arrest nr. X van 8 juni 2018 van de Algemene Vergadering van de Raad waarbij Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofdte van de verzoekende partijen. Niettegenstaande voorliggende verzoeken niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteren, vormt het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevant gegeven inzake de verzoeken van de verzoekers. Immers, aan de verzoekers werd reeds de vluchtelingenstatus verleend in Griekenland, een statuut waarvan kan worden aangenomen dat het er nog meer verankerd is. Bijgevolg kan er in het geval van de verzoekers – en in lijn met het hoger gestelde – in beginsel vanuit worden gegaan dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

4.11. De Raad gaat vervolgens nog in op de specifieke situatie van de tweede verzoeker, die nog minderjarig was tijdens het eerdere verblijf in Griekenland en pas in de loop van de procedure voor de Raad meerderjarig is geworden.

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt als volgt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Het gehoor van de niet-begeleide minderjarige vindt alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige en de voogd die overeenkomstig de Voogdijwet is aangewezen, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

Onder voorbehoud van artikel 57/1, § 3, tweede lid van de wet, vindt het gehoor van de begeleide minderjarige vreemdeling, die een verzoek om internationale bescherming in eigen naam heeft ingediend, alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon. Hetzelfde geldt voor het eventuele gesprek dat wordt gevoerd met de in artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet bedoelde minderjarige.

De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van andere personen die niet voldoen aan de voorwaarden om op te treden als vertrouwenspersoon aanvaarden wanneer de aanwezigheid van één van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Deze personen komen niet tussen tijdens het gehoor, maar hebben de mogelijkheid om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24.2 van het Handvest voorziet verder het volgende:

“Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

De Raad merkt allereerst op dat de tweede verzoeker de volgende overwegingen zoals opgenomen in de in zijn hoofd genomen beslissing niet concreet betwist of ontkracht:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De tweede verzoeker brengt geen argumenten naar voor dat het gehoor op het Commissariaat-generaal niet correct is verlopen, rekening houdende met zijn minderjarigheid op dat ogenblik. Hij kan niet dienstig voorhouden als zou verweerder bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming geen rekening hebben gehouden met zijn minderjarigheid. De in hoofd van de tweede verzoeker genomen beslissing stelt zo ook nog als volgt:

“[...] In het schoolattest wordt melding gemaakt van het feit dat u hier in België onregelmatig naar school gaat, u zou zeer slecht slapen en moeite hebben met het begrijpen van bepaalde situaties. Hoewel er wordt verwezen naar een mogelijke beperking qua intellectuele capaciteiten en trauma's die u zou hebben opgelopen in uw thuisland of tijdens uw vlucht, wordt tevens melding gemaakt van het feit dat u ondanks verschillende afspraken met een psycholoog, tot op heden nog geen enkele therapie hebt gevolgd. U kwam niet opdagen op de afspraken of haakte af na de intake. In ieder geval doet de inhoud van dit attest geen afbreuk aan de hier gedane vaststellingen. Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal blijkt dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het persoonlijk onderhoud is vlot en op normale wijze verlopen en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. [...]”

Het door de tweede verzoeker aangehaalde artikel van ECRE, evenals de aangehaalde passage uit het rapport van de Raad van Europa, handelt over de kwetsbare situatie van minderjarige asielzoekers op de Griekse eilanden en/of in de opvangcentra voor asielzoekers, waarbij met name melding wordt gemaakt van een verhoogd risico op seksueel geweld. Deze informatie handelt niet over de specifieke situatie van minderjarigen die reeds internationale bescherming genieten in Griekenland. Op geen enkele wijze geeft de tweede verzoeker aan dat hij in Griekenland als minderjarige seksueel geweld, of ander (ernstig) geweld, heeft gekend.

De vaststelling dringt zich verder op dat de tweede verzoeker zich beperkt tot zeer algemene en theoretische beschouwingen over het hoger belang van het kind. Hij toont niet met concrete argumenten aan dat verweerder in de in zijn hoofd genomen beslissing enig concreet aspect betreffende zijn situatie ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of het hoger belang van het kind heeft miskend.

Daarnaast moet in alle gevallen worden vastgesteld dat de tweede verzoeker in januari 2020 meerderjarig is geworden, zodat hij als meerderjarige zal terugkeren naar Griekenland. In die zin blijkt niet langer een voldoende belang bij de uiteenzetting inzake (het bepalen van) het hoger belang van het kind.

De tweede verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn nog prille meerderjarigheid een belemmering vormt voor zijn terugkeer naar Griekenland. Zelfs al heeft de tweede verzoeker op jonge leeftijd al een en ander meegemaakt en heeft hij het hier soms moeilijk mee, blijkt niet dat hiervoor medische of psychologische hulp of een specifieke vorm van ondersteuning noodzakelijk is. Er blijkt niet dat de tweede verzoeker daadwerkelijk in behandeling is. Tijdens de beroepsprocedure werden in dit verband opnieuw geen stukken naar voor gebracht. De tweede verzoeker wordt verder vergezeld door zijn oudere broer, die hem ook op zijn reis naar Europa en tijdens zijn gehele verblijf in Europa steeds heeft vergezeld en ondersteund, hetgeen tevens het geval zal zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

4.12. De Raad besluit dat de verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Er blijkt niet dat de verzoekers hun basisrechten in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten niet gegarandeerd zijn of dat Griekenland het non-refoulement beginsel niet naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.13. Gelet op hetgeen voorafgaat, brengen de verzoekers geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

4.14. Aangezien aan de verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekers toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

4.15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat hun in België ingediende verzoeken om internationale bescherming onontvankelijk zijn, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM, artikel 24.2 van het Handvest, de artikelen 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, gelezen in overeenstemming met artikel 33 van de Procedurerichtlijn, artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.16. De verzoekers vragen in fine van hun verzoekschriften de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. De verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dien te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS